

KDO ZABIL...

nakladatelství
IRGONA

18 skutečných případů

Marie
Kurková

**Kdo zabil...
(18 skutečných případů)**

Vydalo nakladatelství Irgona – Jiří Houdek v roce 2013

www.irgona.cz

© Marie Kurková

ISBN 978-80-87852-06-4

Kniha jako celek, ani žádná její libovolně dlouhá část, nesmí být volně šířena, ani jinak dále zveřejňována či kopírována jakýmkoli způsobem. V případě dalšího šíření či kopírování neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Marie Kurková

Kdo zabil...
(18 skutečných případů)

nakladatelství IRGONA

Obsah

Předmluva vydavatele aneb Kriminálka Česko	5
Kdo zabil...	6
Případ Loreta	13
Blbých patnáct vteřin.	19
Sladké sny, miláčku!	24
Podraz na druhou	30
Víkend paní účetní.	35
Pánev.	41
Stará láska nerezaví	49
Ďábelský plán	54
Smrt mrtvého	60
Případ uneseného Honzíka	66
Tajemství Vltavy.	72
Výstřel	77
Zkrat	83
Žárlivec	91
Ženy přece milují hrdiny!	98
Vánoční překvapení	106
Jack Rozparovač	111

Předmluva vydavatele aneb Kriminálka Česko

Občas jsem si kladl otázku, jak proniknout k příčinám jevů tam, kde nic a nikoho neznáte. Jak přijít věcem na kloub, když se ocitnete v prostředí, jehož součástí nejste?

Kdysi byly detektivní příběhy hodně poznamenány akcí. Hlavně ty televizní, komiksové a občas i filmové. Leccos se tam řešilo honičkou, střelbou, skřípěním brzd a úderem do čelisti.

Skutečnost je ale jiná. Daleko víc než divokému souboji v městské džungli, podobá se hledání vraha pomalému skládání neúplného puzzle. Na policistovi, který klečící na toaletě a s pinzetou v ruce vybírá vlas ze záchodové mísy, jen stěží najdete něco romantického. Přesto má tenhle obrázek k realitě blíž, než automobilová honička na dálnici a vybuchující limuzíny u svodidel.

V knize od novinářky Marie Kurkové najdete 18 skutečných případů, v nichž svízelné hledání stop a pečlivá rekonstrukce toho, co se na místě činu událo, je rozhodující při usvědčení a dopadení zločince. Autorka popisuje reálné případy, které se doopravdy odehrály.

Pokud máte rádi televizní seriály jako Kriminálka Las Vegas nebo Kriminálka New York, pak je tato kniha přesně pro Vás.

Nalistujte první stránku a vydejte se do světa, kde je odhalení zločince vědou a kde důkazy nikdy nelžou...

Ničím nerušené čtení vám přeje vydavatel

Jiří Houdek

Víkend paní účetní

„...takhle mě vzal za ruku, chvíli se na mě upřeně díval a pak se pomaličku, ale fakt strašně pomaličku nakláněl, než mi dal pusu. Holky, připadala jsem si úplně jako ve filmu,“ chichotala se zamilovaná osmnáctka Jana, když se kolegyním v účtárně chlubila svými čerstvými milostnými zážitky.

„A co bylo potom? Mluv a přeháněj,“ nedočkavě pobízela svou kamarádku jen o rok starší Karla, na níž Jana demonstrovala milenecké objetí.

„Holky, s vámi jsme to tedy vyhráli,“ na oko se durdila vedoucí účtárny. „Teď neházejte oči po chlapech, ale zabodněte je do čísel. Uzávěrka klepe na dveře. No, ještě že tu máme Martičku.“

„Vy jste tak přísná, paní vedoucí,“ dál se chichotala děvčata, ale disciplinovaně sáhla po objemných šanonech se sloupci čísel. „A vůbec, vy máte pěknýho chlapa doma, tak se už nemusíte po žádným ohlížet. Ale co my, chudinky osamocené? No, řekněte, paní Marto, že byste taky brala nějakého fešáka, kdyby vás paní vedoucí tak nehonila?“

Osmačtyřicetiletá Marta Jonášová se jen usmála: „Holky, chlapa v mém věku? To by musel být jedině milionář, abych už do smrti nemusela nic přepočítávat.“ A jen pro sebe si pomyslela. To tak, starat se ještě o nějakého mužského! Do teď se bez něho obešla a upřímně řečeno, život, který vede, jí vyhovuje. Víkendy tráví na chaloupce, kterou zdědila po babičce. Jedenadvacet kilometrů za městem, v němž má garsonku. Chaloupka je kilometr od nejbližší vesnice, takže okolní louky a nedaleký les jsou vlastně skoro její. V pátek odpoledne vždycky naloží kočku, cestou nakoupí a všechno jí může být ukradené. Jenže mladičké kolegyně by jí na to asi řekly: nuda. A tak raději o svých víkendových zážitcích v práci moc nemluví.

* * * * *

Chleba, špagety, paštika, máslo, zelený čaj, granule a konzervy pro kočku, hnojivo na muškáty... Marta přelétla očima obsah košíku. Hm, určitě ještě něco chtěla koupit. Jak si to nenapíše, vždycky něco zapomene. No, v nejhorším to pořídím v sobotu dopoledne u Maláčových. Ještě, že ty malé krámky na vesnicích

fungují.

Zaplatila, nacpala nákup do kufru staršího červeného fordů a otočila klíčkem v zapalování: „Tak se drž, Rózo, za chvíli budeme doma,“ promluvila ke kočce schované v přepravním proutěném košíku a vzápětí zaklela. Zase se nějaký idiot postavil těsně před ní.

Zpátečka, točení volantem, popojet trochu dopředu, zpátečka, znovu vytočit... Pátky ve městě jsou fakt hustý a couvání nesnáší. Siréna, která se vzápětí rozezněla, napřela Martinu pozornost za sebe, odkud zvuk přicházel. „Žádná záchranka, ani hasiči,“ přemítala v duchu a ve zpětném zrcátku zvědavě pozorovala hemžení lidí, kteří se najednou objevili na chodníku, když v tom zaznělo několik hlasitých ran.

„To je jak přepadení banky v hloupým filmu,“ pomyslela si mezi točením a pak si s úžasem uvědomila, že v těchto místech banka opravdu je.

„Nemusíme být u všeho, vid' Rózo,“ rozhodla už nahlas a sešlápla plyn. Jenže v té chvíli dopadlo cosi na zadní sedadlo. Lekla se a s výkřikem prudce dupla na brzdu. „Jed!“ dlablo ji něco kovově chladného do týla. Byla to pistole a v rukou ji držel černý zakuclenec. Velkou sportovní taškou, kterou svíral v levé ruce, odstrčil proutěný košík, až kočka uvnitř nelibě zaprskala. „Jed! Jed!“ opakoval rozkaz důrazněji. Strhl si kuklu z hlavy a vzápětí červenou fordů zalilo modré světlo z policejních majáků na autech, která se v opačném směru prohnala kolem nich.

„To mám vjet do policajtů?!“ opáčila žena za volantem a sama se lekla vlastní reakce. Neroztřásla se jí kolena, nezačala hysterčit, nepropadla panice. Najednou cítila, jak jí mozek pracuje snad na tisíc procent. Jak vydává povely k maximálnímu soustředění, jak hodnotí situaci, hledá východiska.

„Kurva! Jed!“ zařval jí spolecestující do ucha a dlabnutí pistole ucítila mezi žebry. Nechce být nápadný, pomyslela si Marta a sešlápla plyn. Ještě než se zařadila do jízdního pruhu, chladně se zeptala: „Kam jedeme?“

„Drž hubu a šlápní na to.“

„V obci je předepsaná padesátka,“ kontrovala, a už ne tak sebejistým hlasem dodala: „Když pojedu rychle, upozorníme na sebe.“ Ne, že by se najednou rozhodla násilníkovi pomáhat. Ale při pohledu do zpětného zrcátka, v němž se odrážely jeho vytřeštěné oči, nervózně těkající po okolí, pochopila, že je jako zvíře zahna-

né do kouta. Plán mu evidentně nevyšel a on teď neví, kudy kam. Každý další impuls namířený proti němu, v něm odpálí neřízenou střelu. A ona nechce skončit zastřelená nějakým bankovním lupičem-neumětelem, nebo proděravěná jako řešeto aktivními ochránci zákona.

Zadní sedadlo jen zabručelo. Vyložila si to jako souhlas a udržovala ručičku tachometru na padesátce.

„Teď doprava,“ vyváděl hlas neznámého Martu z města na dálnici z Prahy směrem na Plzeň.

Sešlápla plyn na devadesátku a snažila se vymyslet, co dál. Když se čas od času podívala do zpětného zrcátka, zdálo se jí, že muž v černé sportovní soupravě s vínovými pruhy na rukávech si v jejím fordíku docela hová. S hlavou opřenou pozoruje cestu zpod přivřených víček. Hlasitě a těžce oddechoval, což Marta přičítala fyzické námaze a prožitému vzrušení posledních minut.

Před třetím exitem se ze zadního sedadla ozvalo: „Tady, tady – odboč!“ Marta přibrzdila, přeřadila na čtvrtý rychlostní stupeň a spustila blinkr. Autíčko šplhalo do serpentýn, projelo vesničkou, kde podvečerní soumrak zastihl na maličké návsi jen lelkujícího psa neurčité rasy, a vjelo do údolí.

„Zpomal, ještě zpomal a teď doleva,“ zavelel muž a Marta dala nohu z plynu.

„Podcenila jsem panáčka,“ pomyslela si. „Víš, co dělá.“

Asi po třech kilometrech odbočili z úzké asfaltky na hrbolatou lesní cestu. Na jejím konci stál srub. Dveře i okna byly zabeďněné, jako by tu už dlouho nikdo nebyl.

„Vypni motor a ruce nech na volantu,“ vyštěkl muž. V zrcátku viděla, že otevírá dveře auta, bere sportovní tašku a namáhavě vystupuje. Ztěžklým krokem obešel auto zezadu, ale viděla, že na ni stále míří. Zastavil se u jejích dveří. Poručil jí, aby vystoupila.

„Odemkni,“ štěknul na ni a hodil klíče od srubu na zem. Přímo před Martu. Současně odstoupil asi tři kroky.

Poprvé si mohla pořádně prohlédnout jeho obličej. Tvář docela pohledného pětatřicátníka s pravidelně řezanými rysy a tmavými vlasy. „Jen kdyby nebyl tak bledý,“ pomyslela si a beze slova sebrala klíče, odemkla srub a otevřela.

Překvapilo ji, jak je vnitřek jednoduše, ale útulně zařízen. Lavice a stůl z masivního dřeva, v rohu stejně bytelná postel, před kamenným krbem pohodlné křeslo a všude kožesiny. Na stěnách i na podlaze.

Nerozhodně se zastavila uprostřed místnosti. „Nejdřív rozsviť petrolejku a pak za sebou zavři,“ zazněl násilníkův rozkaz.

Když udělala, co jí poručil, hodil jí k nohám tašku: „Strč ji pod postel a támhle si sedni,“ kývl hlavní pistole k dřevěné lavici. Sám si sundal bundu a ztěžka dopadl do křesla.

Martě se honilo hlavou leccos, jen ne jasná odpověď na otázku, jak se dostat z téhle šlamastiky. Co bude? Zabije ji? Sváže a nechá ji tu zavřenou? Najdou ji pak ještě živou? Vezme jí auto a s ním i Rózu? Její milovanou Rózu? Neodvážila se mu podívat do očí, aby tam snad nevyčetla odpověď, kterou nechtěla slyšet.

Není schopna říct, jak dlouho tak seděli, než se pistole znovu zvedla a zamířila na ní: „Podejte mi lékárníčku, je na polici nad postelí.“

Marta s povděkem kvitovala, že muž jí začal vykat. Už se uklidňuje, vrací se ke svým normálním projevům. Nebude to až takový hulvát, uklidňovala sama sebe.

„Pomalu, pomalu, žádné hlouposti,“ dostalo se jí varování, když se s léky zastavila před pistolí. Teprve teď si všimla dvou tmavých fleků na černém svetru. Jeden na levém rameni, druhý asi o deset centimetrů níž. „Jste postřelený? Musíte si to nechat ošetřit,“ vyhrkla, jako by zapomněla, kdo před ní sedí.

„Nestarejte se,“ vyštěkl. Najednou se jí roztráslý ruce. Dosedla na lavici a neschopna myšlenky zírala na muže, který se snažil utišit bolest několika pilulkami.

Seděl nehybně. Čas se neskutečně vlekl.

„Dokázala byste mě ošetřit?“ oslovil Martu o dvě hodiny později postřelený. Odhadovala, že může být těsně před půlnocí a že Róza uvězněná v proutěném koši v autě asi pěkně vyvádí. Jenže zavřené okenice nepropustily z venku ani nitku měsíčního paprsku.

Němě přikývla. Muž sedící v křesle před ní měl teď tvář popelavě šedivou, na čele mu vystávaly krůpěje potu a celý se chvěl.

„Nechcete raději odvézt autem do nemocnice?“

„Zbláznila jste se?! Kamaráda zastřelili, už dávno vědí, kdo jsem. Můj popis má i ten nejposlednější policajt,“ hekl bolestí. „Tak dělejte.“

Rozstříhla mu svetr a rány, které už jen slabě krvácely a jejichž okraje byly zčernalé a zarudlé, převázala obvazem. Desinfekci nenašla. Ale zdálo se, že ho to uklidnilo. Hlouběji se zabořil do křesla a přivřel oči. Pistole však stále mířila na Martu, která se

zase posadila na své místo za stolem. Ticho, které se kolem nich rozprostřelo, bylo balzámem pro Martiny napnuté nervy. Ani si nevšimla, jak ji přemohl spánek...

* * * * *

Probudila ji rána. Ve skomírajícím světle petrolejky uviděla na zemi vedle křesla ležet pistoli. Mužovy široce otevřené oči ji už nepozorovaly, hleděly do jiných světů. Položila si hlavu do dlaní a rozbrečela se. Úlevou, únavou, lítostí...

Když už chtěla zabouchnout dveře srubu, vzpomněla si na mužovu tašku. Nedalo jí to a vrátila se.

Otevřela zip a úžasem vyjekla. Tolik peněz pohromadě ještě neviděla! Vzala do ruky několik balíčků bankovek, zkušeně odhadla zbývající počet... vyšlo jí, že drží v ruce kolem osmi milionů. Do konce života by už nemusela nic dělat, nic počítat. Nemusela by se celé dny hrbit nad stolem.

A že by na ní přišli? Nepravděpodobné, vyhodnotil chladně kalkující mozek paní účetní nebezpečí případného odhalení. S lupiči by ji nikdo nedával do souvislosti. Vždyť jeden z pachatelů do jejího auta naskočil úplnou náhodou.

Osm milionů! To je konec stupidní úředničiny. Nechá udělat novou střechu na chaloupce, časem i novou koupelnu... Znají ji jako skromnou ženu, nikdo se nebude ptát, kde na to vzala. V práci začne marodit, pár měsíců ještě počká, potom dá výpověď, zajde na pracák, oficiálně může být nezaměstnaná, sem tam vezme příležitostnou brigádu, aby nikde nebudila podezření...

* * * * *

Asi o hodinu později zvonila služba u vchodu kriminální policie na jejího velitele. „Nějaká ženská nám sem přinesla sportovní tašku s těmi osmi miliony korun ze včerejšího přepadení banky. Najdete jí na chalupě, nechala tu na sebe adresu a telefon. Prý strašně pospíchá, říkála něco o nějaké zavřené kočce...“

* * * * *

„Je přímo božskej,“ rozplývala se v pondělí ráno nad novým objevem osmnáctka Jana a v zářivých barvách líčila své víkendov-

vé líbáanky. Karla zase přijela nadšená ze setkání motorkářů a paní vedoucí proklínala pohledného manžela, který celou rodinu honil desítky kilometrů po cyklistických stezkách kolem Prahy.

„A co vy, paní Marto, už se objevil nějaký zazobaný milionář?“ projevila zájem o svou nejstarší kolegyni děvčata.

„Kdepak, holky, žádný chlap, žádné miliony,“ pokrčila rameny Marta Jonášová a zahloubala se do čísel před sebou.

Jana se jen uchichtla: „Takže nuda jako vždycky.“